

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 1. rožnika 1888.

List 22.

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

(Dalje.)

XIII. Don Bosko zida veliko sirotišče.

Pogumno delovanje Boskovih gojencev ob času kolere je jako vterdilo veljavo Boskovo v svetnih krogih torinskih. Ljudje so se jeli še bolj zanimati za njegov zavod. Število njegovih prijateljev se je množilo. Za dobro stvar je bilo to tem važneje, kolikor bolj je Bosko potreboval prijateljev — pravih prijateljev, ki so mu pomagali dejanski. Mislimo si lahko, da toliko otrok živiti in oskerbovati, ni bilo kar si bodi. Verh tega so še razne zidave požirale veliko denarja.

Dokončavši kapelico, v kateri je zamoglo stati do tisoč otrok, se Bosko pripravi, da zgradi svoji mladini novo, večje in prostorneje poslopje, kjer bi bili otroci z vsem priskerbljevani.

Načert bil je obširen, a stalo je tudi mnogo truda, da se je zveršil ta načert. Prišle so razne nezgode, ki so delo silno ovirale. Najprej se je nekje v obližji vnel smodnik. Težko kamenje in debelo tramovje je letelo kviško, padalo nazaj na Boskova poslopja in na ravno dozidano cerkvico. Postrešje je jako terpelo in zidovje se je razpočilo na več krajih. Čuda, da se ni kapelica poderla.

Tudi s sirotiščem ni bilo sreče. Ko so že zidarji skončali svoje delo, prišli so močni nalivi, ki so še vlažni zid popolnoma omeščali. Neko noč se veliko zidovje z groznim treskom in hruščem zruši na kup. Dobro je bilo, da vsaj nihče ni bil pokopan pod razvalinami. Prav blizo tega zidišča bila je hišica. V nji je ono noč spal Bosko in 30 njegovih gojencev. Sirotišče poleg nje poderlo se je do tal, le visok steber je še ostal, a bil je nagnjen na streho onega malega poslopija.

Ko drugo jutro pride mestna gosposka pregledat žalostne podertine, vpraša inženir: „Je-li kedo prebival v oni hiši?“ — „Jaz sem tam bil — pravi Bosko — s svojimi dečki.“ — „Čudno! Gospod! zahvalite se Materi Božji, da ste še pri življenji! Ta steber tukaj, stoji zoper vsa pravila ravnotežja.“

Britka je bila sicer ta skušnja; a Bosko ni bil mož, da bi se oplašil. Drugo leto prične zidati z nova.

Ljudje so imeli z njim usmiljenje. Še globokeje so segali v žep in še več darovali, ker ga je ta nesreča zadela. (Dalje nasl.)

Verska ali brezverska šola?

Še vedno se veliko piše in obravnava o verski in brezverski šoli, oddajajo se še zmeraj prošnje in pobjasnila državnemu zboru v tem oziru, ter še vedno ta zadeva vzrokuje veliko vojske in prepira. Prav jasno in razumno, kakor naznanja „Linzer Volksblatt,“ piše ondotni škof o tej reči v pastirskem listu, ki se bode 3. rožnika z lece bral. Višji pastir pravi:

„V naših dnevih se vroče bori za šolo. Ravná se pri tej vojski za zopetno vstanovljenje verske šole, ktera ima silno zagrizenih nasprotnikov. Pač je treba dobro vedeti in si k sercu vzeti, da verska šola je z našega stališča katoliška šola, in da o tem ne more več prašanje biti, kakor da bi bilo vsakemu na voljo puščeno, da bi sodil, kakor je ujemu drago. Vsak katoliški kristjan mora biti za katoliško šolo, mora katoliško šolo terditi, za povernjenje katoliške šole, kar mu je mogoče, gorečnost skazovati, in to tako res, kakor res mora kot katoličan načela katoliške vere terditi, spoznavati in kjer je potreba po svoji moči braniti. Katoličan, kteremu ni mar, naj je šola verska ali ne, s tem kaže, da ni veri zvesti, ni določni katoličan, ali pa da nima pravega razuma o tej reči. Taki naj si k sercu vzame besedo Gospodovo: „Kdor ni z menoj, je zoper mene.“ (Mat. 12, 30.) Na Gornje-avstrijskem so učitelji po ljudskih šolah po veliki večini veliko bolji kot je šolska postava. Oni podpirajo duhovne, kterih se oklepajo v njih prizadevanji za versko odgojo otrok, ravno kakor tudi duhovni učiteljem blagovoljno podporo in pomoč skazujejo. Tako sploh med duhovstvom in učeništvom gospoduje dobra sporazumljenost in prijazno sodelovanje šoli v prid.

Vender pa — to je oziroma na brezversko šolsko postavo, djal bi, le izjemni stan, ki je zastavljen le na dobro voljo in dobromišljenost učiteljev, nima pa splošne, terdne in varne podlage. Kar je kakor izjema, mora postati terdno stoječa postava. Pri tem je še marsikaj želeto, mora se zgoditi tudi še kaj družega silo tehtnega. Kaj na primér naj se k temu reče, ako je zapovedano, da zarad kacih dveh nekatoliških otrok številni

katoliški otroci v šoli ne smejo katoliške molitve moliti? Kaj bomo k temu rekli, ako se po sedaj veljavnih šolskih postavah smejo protestanški in celo judovski učitelji postavljati v šolah katoliških otrok?

Kteri katoličan more in smé s takimi rečmi zadovoljen biti?

Tudi častiti šolski vradi v vérskih prašanjih, ktera 'ičejo ljudsko šolo, se do škofovskega ordinarijata obnašajo prijazno in dobrohotno, kolikor ravno šolska postava dobri volji ne nasprotuje. Smé se li taki zadržek dobre reči, tako oškodovanje šolske verske koristi še dalje v veljavi ohraniti? —

Katoličani morajo za svoje otroke imeti katoliške šole, šole, ktere so vravnane in vladane po naukih in načelih katoliške Cerkve, ki imajo določno katoliški značaj. — Prazne marnje so, ako nasprotniki terdijo, duhovni hočejo imeti šolo, da bi v nji gospodovali. Ne tako: mi hočemo, da Kristus v šoli gospoduje s svojimi nauki in s svojim duhom, kteri mora otročjo odgojo in nauk prešinovati.

Nečimerna domišljija in nič družega ni tista boječnost, da z versko šolo se vtesnuje in zmanjšuje vednost in olika pri otrocih. Gotovo, da ne; kar ima nova šola dobrega — in res mnogo je v novi šoli boljše kot je bilo v stari šoli — to naj se ohrani in pridno obdeluje; toda olika otrok mora biti z vero v edinosti in taista se mora z vso prizadevnostjo pospeševati v otročjih sercih.

Mašniki in katoliško ljudstvo! Dolžnost je, poganjati se za katoliško šolo in vsih dopuščenih pomočkov se poprijemati, da bode z versko postavo brezvérska šola zopet postala verska. Ravná se za tehtno in veliko stvar. Naš slavne vladajoči papež Leon XIII so pisali ameriškanskim škofom: „Šolsko vprašanje je za kerščanstvo prašanje na življenje in smert.“ Vojskujmo dobro vojsko s serčnostjo in stanovitnostjo, zmaga ne more izostati in ne bo izostala: Jezus Kristus, kteri hoče, da se vojskujemo v prid šole za njegovo čast in za zveličanje otrok, nam bo iz svojega presvetega Serca delil luč in moč in blagoslov, ako se z vernim zaupanjem v molitvi z njim združujemo. K temu Sercu ljubezni in milosti hočemo stanovitno moliti, posebno v njegov sveti praznik, in klicati hočemo visoko sveto Devico in Mater Božjo, naj za nas prosi pri Sercu svojega božjega Sina, da šola bode, kar ima biti in kar je bila, — verska.“ —

Tako piše katolišk škof, naslednik apostoljski. To je veruemu katoličanu zadosti. Toda dandaes jih je dosti, ki so s svojim življenjem in mišljenjem odpadli od vere in kerščanske čednosti; taki tudi za škofovsko besedo več ne marajo. Marsikdo, ki to bere, utegne torej ugovarjati: Duhovni pišejo za-se, ker tako učiti morajo. Tacih in enačih ugovorov je polno. No, če ne verjameš pravovercem in apostoljskim možem in učnjakom, poslušaj, kaj pravijo dragoverci o novošegui šoli.

Protestanški časnik „Bad. Beobachter“ je nedavno bolj obširno pisal, kaj mislijo protestantje v brezverski šoli. Na protestanški vesoljni sinodi sta govorila dva gospoda, ki sta liberalca v politiskem in verskem oziru, namreč, prelat Doll in poslanec Kiefer. Opomniti je še to, da oba sta se vdeleževala, ko so se delale badenske šolske liberalne postave in morata po svojih načelih želiti, da bi se novošegnim šolskim naredbam dalo pohvalno spričevanje in se naznanjal dober šolski sad iz teh liberalnih naprav.

Pa kaj sta skusila ta dva moža in kaj morata pričati? Poročilo obéh se strinja v tem, da je mladina „uporna,“ „zdivjana,“ in „strašno razuzdana“;

— po besedi: „Diese beiden Männer stellen unserer Jugend das Zeugnis der „Unbotmässigkeit,“ der „Verwilderung und „erschreckender Zuchtlosigkeit.“

Imenovani časnik tako-le nadaljuje: „In kdo bo temu ugovarjal? Se mar to godí po naključji? Posamezni primérljeji obdivjačenja so bili zmeraj in bodo zmeraj, bodi si mladina podučena in odgojena, kakor koli in od kogar si bodi. Toda oba omenjena gospoda dokazujeta nekaj družega, in s tem svojim spričevanjem izrekujeta ostro obsodbo čez to, kar sta sama zagovarjala in zastopala.

Krivično bi bilo, ako bi kdo vso odgovornost za upornost, divjačnost in strašno razuzdanost mladine hotel podtikati samo prostomišljaško vravnanim šolam. Velik del zadolženja pripada na sedanji duh in vihar v javnem življenji sploh. Toda ravno liberalizem v svojem nauku in v svojem djanji je tisto, kar je prekvasilo očitno življenje v njegovih raznih razrastkih in mu je vtisnilo določen značaj. Ta delež zadolženja tedaj imata na vesti gg. poslanca Doll in Kiefer. Drugi del, pravi dalje, zadeva poliberaljeno šolo samo... Zdaj, se vé, se kliče vpliv cerkve. Toda kakošno mesto so v poprostomišljačeni šoli odločili cerkvi, mladini, kakor tudi učeniku nasproti?... „Serce ljudske šole mora prešinjeno biti z idealnim duhom kerščanstva,“ je modroval „Kiefer,“ potem ko je judovskega otroka posadil zraven kerščanskega v šoli in učitelja terdo zavezal, da mora v podučevanju vsega se ogibati, kar bi moglo žaliti versko zavednost judovskega otroka ali njegovih staršev! Kdor tako govori in imeti hoče, da se njegovim besedam kaka vrednost pripisuje, ta vendar nikakor ne more mešanih šol zagovarjati, kajti jud vendar sebi izročeni otrok ne more „z idealnim duhom kerščanstva prešinovati.“

Protestantje tedaj tako govore o brezverski mešani šoli; kako mora govoriti še le katoličan, ako je vreden tega imena! — K temu pa smemo oziroma na npravnost učitelja samega tudi še to pridjati: Kako bode tudi katoliško kerščeni učitelj, profesor... svoje šolarje, gojence, dijake z nadnaravnimi mislimi katoličanstva navdajal, ako je sam zagrizen sovražnik „verske šole,“ ako za brezversko šolo peticije podpisujejo, ali če je zraven tega tudi še v druge nenravnosti zatopljen!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Na Igu, kakor smo nedavno naznanili, se je bil ondotni verli dušni pastir preč. g. Jak. Dolenc čisto po nedolžno hudo ponesrečil, in sicer huje, kot se je v začetku mislilo, ker zlomljeni ste mu bili obé nogi. Pa hvala Bogu, zdravljenje se tako dobro vspešuje, da ne le ni nobene nevarnosti več, temveč v malo dneh že bode brez kacih slabih nasledkov zamogel vse svoje duhovnopastirske opravila zopet nadaljevati.

Iz Amerike. (*Merriam Park, St. Paul, Minn. 30/4. 1888.*) Obljubil sem, da Vam pišem o svojem potovanji v „novi svet.“

Še le zdaj, mesec dni po svojem prihodu v Ameriko, svojo obljubo spolnujem.

Tako dolgo popotovanje bilo je zame, ki nisem prišel nikoli daleč izza mejnikov kranjske dežele, prav zanimivo, toda ne še tako po Evropi, kakor čez morje in po Ameriki.

Čast. g. misijonar Pavlin in jaz sva šla dan prej, nego č. g. mis. Solnce s sestro, ter sva se ustavila v Gradcu. Z gosp. Solncem sošli smo se drugi dan na

Dunaju, kjer smo se mudili od 13.—15. marca. O Dunaju se je dosti pisalo in se še piše. Torej naprej.

15. marca popoldne stopili smo v Pragi iz železniškega voza. Samo en dan časa je bilo v Prago pogledati. Imel sem namen, to imenitno, zgodovinsko mesto tedaj prav dobro ogledati; toda vreme, katero se je že prejšnji dan precej kisló držalo, dalo je po noči sneg. Sneg je zjutraj sicer pojenjal; toda, ker je jug pritisnil, bila je pot kaj neprijetna.

Zapustimo tudi slovansko Prago, ki je dosti zuana, in pojdemo dalje. Železniški vlak derči za reko Labo po dolini mimo lepih vasi in tergov.

Onkraj postaje Meloika, kjer raste edino vino na Češkem, stoji hrib po imenu Rip. Nek Čeh, ki se je z nami skupaj peljal, pripovedoval je pravljico o očetu Čehu. Ta je prišel s svojimi tremi sinovi iz daljne dežele. Iskali so kraja, kjer bi se naselili. Ko pridejo na hrib Rip, se vsi začudijo prekrasni deželi in se tu naselijo.

Severna Češka je gorata dežela. Polja, katerih smo prej toliko videli, so zginila, namesto njih pa stopijo sterne prirezane pečine nam pred oči, na katerih vznožju se vali mogočna Laba. Po pravici se imenuje severna Češka: „Švica v severu.“

Večer se je že delal, ko smo se peljali čez avstrijsko mejo in terda noč je bila, ko pridemo v Draždane. Dva dni sva ostala tukaj čast. g. Pavlin in jaz, ker č. g. Solnce s sestro je šel že drugi dan v Berlin in od tod v Hamburg, da obiše neke znance. Mesto je prav prijazno, lično in nekako domačega sem se čutil ondi; pa ne zaradi nekacih dijakov, ki so bili malo vljudni v zelenih kapicah in z razpraskanimi obrazi (boje zaradi pretepev). In vojaki s špičastimi čeladami bili so mi poleg novega denarja tudi novi. Vreme smo imeli merzlo, toda lepo.

18. marca popoldne odšli smo dalje proti severu. V Lipskem smo ostali samo toliko, da smo vlak premenili. Skozi Halle prišli smo krog 10ih po noči v Dévin, Magdeburg. Od Dévina, Brunsvika (Braunschweiga), in Hanovera nisem družega videl, kakor električno razsvetljenje kolodvorov. Kakošna je severno-nemška dežela, ne vem, ker smo se vozili po noči. Toliko vem, da je bilo mnogo snega, kateri nam je že prihodnje jutro delal neprijetnost. Burja je razsajala celo noč in nosila sneg skozi špranje pri vratih in oknih v voz. Zeblo je. (Tudi na Nemškem so varčni s kurjavo.) Ko se je zdanilo, videti je bilo velikanske zamete poleg železnice, in čem bliže Bremenu smo bili, tem počasneje smo vozili. Dvakrat je vlak obtičal v snegu, toda obakrat so ga zopet dalje spravili; ali v tretje smo pa zares obtičali, komaj par postaj takraj Bremena. Čez dolgo časa so nas z drugim vlakom spravili v mesto.

To je bilo 19. marca, sv. Jožefa dan. G. Pavlin in jaz sva ostala v mestu in čakala na gosp. Solnca, kateri je že drugi dan došel iz Hamburga. Tri dni, od 19.—22. marca, smo morali čakati, da odpravijo sneg raz železnico proti Bremenski luki. 22. marca sem prvič zagledal severno morje v Bremerhaven-u. V luki stal je Lojdov parnik, mogočni četverojarbolnik „Trave.“ In dolga versta izseljencev vsula se je iz vlaka proti njej. Tisto noč sem prvič spal na morju.

Jutro 23. marca bilo je megleno, ko smo zapustili luko. Počasi smo se pomikali iz nje. Skoro dve uri je ladija z močnim opersjem rezala ledene plošče, s katerimi je bilo morje pokrito in silno so herščale gručé pod njeno silo. Dalje in dalje smo pluli in prišli skozi La-Manški preliv drugoga dne v Southampton na Angleško, kjer smo stali 12 ur, da se je ladija preskerbela z ogljem.

Ko sem se drugoga dne, 25. marca, zbudil in prišel na krov, bili smo že daleč proč od Angleškega. Po noči smo odpluli od tam. Le obrežje Irsko se je od daleč videlo v solnčnem svitu in kmalo je izginilo tudi to. Bili smo na visokem morju. Morske ptice so obletavale še par dni našo ladijo; kmalu so nas zapustile tudi te. Vreme smo imeli celo pot lepo, in če ne bi bilo par dni megleno, rekel bi, krasno. Tako lepih solnčnih vzhodov in zahodov še nisem videl nikoli, kakor na morju.

In kako neizrečeno lepo je bilo, ko smo bili zvečer na krovu in je luna srebrila morske valove, vse je bilo tiho, le od časa do časa je plusknil kak val ob ladijo in se razperšil v luninem svitu v sreberne kaplje.

Ne smem pozabiti še Kranjcev, katerih smo imeli precejšno število na ladiji. Bilo jih je kakih 50; največ Belokranjcev, pa tudi doli od Ribnice jih je bilo kakih pet ali šest. Bili so prav dobre volje, samo morska bolezen jih je malo ongavila. Mene se ni prijela, celo pot sem jedi lahko vžival. Vedrilo se ni pogrešalo. Godbo smo imeli na ladiji, za smeh pa je skerbel neki Saksonec, kateri je zabaval vso družbo. Peti in šesti dan se je ladija malo zibala, ker smo imeli veter od straní in jadra razpeta.

In zopet so se prikazale morske ptice, znamenje, da smo blizu suhe zemlje. Veliko nedeljo popoldne zagledali smo prvič, daleč na horizontu, suho zemljo, katero je počasi lezla iz morja, kakor smo bliže prihajali, in kmalu smo bili v New-Yorški luki. Dve uri smo se vozili po luki. Ladija pri ladiji, brez števila jih je bilo. Vmes pa so švigale manjše ladijce in čolniči, vse je bilo polno življenja, vse se je gibalo. Ob 8 zvečer smo prišli na kraj, kjer ostajajo Lojdove ladije in smo zapustili prijazno ladijo še tistega večera. Dva dneva sta bila odločena, da ostanemo, res kratek čas, tako velikansko mesto pregledati. Vse drugačno življenje se giblje tu, kakor v Evropi, vse je bolj živo in podjetno, kakor v Evropi.

Novi Jork in življenje v njem se ne da popisati, mora se videti; kar se mi je včasih pravljica zdelo, videl sem sedaj v resnici.

Prostor, kterega mesto jemlje, je velikansk, ne da se skoro pregledali. Z besedo New-York pa se ne smé misliti eno samo mesto, ampak jih je več zvezanih v eno skupino. Največje je Novi Jork sam. Tukaj je je tudi najživahnejši promet in najlepše palače. Poslopja so zidana večidel iz rudeče opeke, in nekatere v silno visočino. Videl sem poslopja po 9, 10, 11 nadstropji visoka. Taka velikanska, rudeča poslopja dajejo mestu čisto drugačno podobo, kakor smo navajeni videti mesta po Evropi. In po ulicah — kakošen promet?! Po štiri verste vozov derdrá neprestano eden za drugim. Človek bi mislil, tu se vsaki dan pripetí na stotine nesreč; vendar malokdaj se zgodi kaj. Prava umetnost bi bila, če bi kdo nepoškodovan skozi tako množico vozov čez ulico priti mogel. No, policija skerbi tudi za to. Od časa do časa ustavi in preterga se versta voz in takrat je dano čakajoči množici priti na drugo stran. Po ulici za pešce je vedno gnječa in ko vse tako rekoč teče po ulicah, ni nič čudnega, če vedno naprej — sedaj ob tega, sedaj ob onega butiš.

Kakor je že po ulici dovolj velik ropot vozov in kričanje voznikov, pomnožuje ga še vedni ropot železniških vlakov nad ulico. Ker so že preveliki za cesto, spravili so jih nad cesto. Nad ulico gredó železnice na stebrih in za tri cente (amerik. solde) pelješ se lahko skozi celo mesto. Druge železnice gredo po strehah, druge čez sredo ulice. In koliko je telegrafnih žic (dratov) po mestu, komaj solnce skozi nje posije na ulico, kar je tudi prav lahko umevno, ker tergovcev ne

bo za vsako reč letal na berzovavno postajo, ampak vsak ima tjakaj napeljan svoj telefon. Ali če bi hotel v bližnjo ulico to ali ono naznaniti, ali vprašati, naznani to vse po telefonu, ker na berzovavnih postajah se snidejo vsi dratovi celega mesta. Časa se ne zgublja nič brez potrebe. Tudi se ne vidi postopanja, vse se giblje, vse hiti.*)

Dobi se v Novem Jorku vse, razun tičjega mleka. Letošnjih češenj, jagod in drugih ameriških sadov, ki jih še ne poznam, videti je na vsakem oglu.

Mesta so razsvitljena z elektriko. Na stotisoče električnih luči dela noč dnevu enako.

Novi Jork je na otoku. Z drugimi mesti ga vežejo neizrečeno hitre ladijce, „ferry“ imenovane, ktere vedno švigajo sem ter tje, in so vedno polne. Kakor drugače ne, tako tudi kadar se vozi Novojorec, ni brez dela; kupi časopis in bere. In kako čudno je videti včasih do sto ljudij, vsak bere svoj časopis in drugega ni videti izpod papirja, kakor dolgo versto nog (ker so listi kakor plahte). Še delavec, ko gre zvečer od dela domu, kupi časopis in bere: deček, ki po dnevi čevlje snaži po ulicah, kriči celi dan: „Schein, Schein!“ si zvečer kupi časopis od prisluzenega denarja in bere. Zato je ljudstvo sploh tukaj mnogo bolj olikano, kakor v Evropi. Tudi ni tistega neumnega razločka med bogatimi in reveži, kakor navadno v Evropi mogočniki zaničljivo gledajo na podložne in sploh na take, ki niso njih verste. Najmogočnejši in najvišji ima reveža ravno tako za človeka, kakor kacega svoje enakosti.

(Konec nasl.)

Slovo naj večega pedagoga sedanje dobe.

Blagi moji dobrotniki,
in blage moje dobrotnice!

Čutim, da se bliža konec mojega življenja, in prav blizo je dan, ko bom moral plačati veseljni davek smerti in iti v grob.

Predno vas zapustim za zmeraj na tem svetu, moram rešiti še en dolg do vas in tako zadostiti veliki potrebi svojega serca.

Dolg, ki ga imam rešiti, je dolg zahvale za vse, kar ste mi storili s tem, da ste mi pomagali kerščanako odgojati in voditi na pot čednosti in delavnosti toliko ubožnih mladenčev, da so postali tolažba družini, koristni sami sebi in človeškemu družinstvu, in čez vse, da bi si vsi zveličali dušo, in tažo se storili vekomaj srečne.

Brez vaše dobrotljivosti bil bi jaz mogel malo storiti, ali nič ne; z vašo dobrotljivostjo pa smo sodelali z Božjo milostjo ter posušili mnogo solz in rešili veliko duš. Z vašo dobrotljivostjo smo ustanovili veliko kolegij in dobrotnih vstavov, v kterih so se hranili in se hranijo tisoči sirotkov, dvignjeni iz zapuščenja, iztergani iz nevarnosti brezvérnosti in nenravnosti, in s pomočjo dobre izreje, z nauki in z izučanjem kake umetnosti so postali dobri kristjani in modri državljani.

Z vašo dobrotljivostjo smo ustanovili misijone do skrajnih zemeljskih mej, v Patagoniji in v Ognjeviti deželi, in razposlali smo stotine delavcev evangeljskih za razširjanje in ohranjenje vinograda Gospodovega.

Z vašo dobrotnostjo smo postavili knjigotiskarne po raznih mestih in deželah, razširili med ljudstvo mi-

lijone iztisov bukev in listov v brambo resnici in vne-manje k čednosti in dobremu obnašanju.

Z vašo dobrotljivostjo zidali smo dalje mnoge kapele in cerkve, v kterih se bode sto- in stoletja, do konca svetá vsak dan pela hvala Bogú in presvete Device Marije, ter se bodo zveličevale premnoge duše.

Prepričan, da za Bogom se je vse to in prav mnogo drugega zgodilo s posredovanjem vaše zdatne dobrotnosti, zato čutim potrebo vam to razodeti, in toraj, predno sklenem poslednje svoje dni, vam razodenem svojo naj globokejšo hvaležnost in vam se z vso pri-serčnostjo zahvaljujem.

Ako pa ste meni pomagali s toliko dobroto in vstrajnostjo, vas zdaj prosim, nadaljujte in podpirajte mojega naslednika po moji smerti. Dela, ktera sem pričel, podpiran od vas, mene več ne potrebujejo, potrebujejo pa nadalje še vas, vsih tistih, kteri kakor vi z veseljem pospešujejo dobro na zemlji. Vsim pa te naprave izročujem in priporočujem.

V vaše oserčevanje in poterjevanje naročim svojemu nasledniku, da v skupnih in osebnih molitvah, ki se molijo in se bodo molile po Salezijanskih hišah, naj se vselej privzamejo naši Dobrotniki in Dobrotnice. In vselej naj se stori namen, da naj jim Bog nadomesti stoterno njih dobrote tudi že v tem življenju z zdravjem in edinostjo v družini, s srečo na polji in v opravilih, in z rešenjem iz vsake nesreče, pa z odvernjenjem taiste od njih.

V vaše oserčevanje in poterjevanje še opomnim, da naj zdatniše djanje, da se pride do odpuščenja grehov in zagotovi večno življenje, je dobrotljivost skazovana malim dečkom: Uni ex minimis, kacemu zapuščenemu malemu, kakor to zagotavlja Božji Učenik Jezus. Tudi vam še opomnim, kako v teh časih, ko se veliko sliši o pomanjkanji gmotnih pomočkov za odrejo in nauk v veri in čedni obnaši najbolj ubožnih in zapuščenih mladenčev, je sv. Devica Marija se postavila sama za njih zavetnico; in zato njih dobrotnikom in dobrotnicam pridobiva mnoge duhovne pa tudi nenavadne časne milosti.

Jaz sam in z menoj Salezijani smo priče, da mnogi naši dobrotniki, ki jim je poprej sreča bila malo vgodna, postali so dovolj premožni potem, ko so začeli v ljubezni dobrote deliti našim sirotkom.*)

V oziru na to in podučeni iz skušnje, so mi njih marsikteri, eden tako, drugi tako rekli: Nočem, da bi se mi vi zahvaljevali, kadar kaj podelim vašim sirotkom; moram pa zahvaliti vas, ki me tega prosite. Odkar sem pričel podpirati vaše sirote, je moje premoženje za trikrat večje.

Drugi gospod, komtur Anton Kotta (Cotta), je večkrat sam prišel in prinesel miloščine, rekši: Več ko vam prinesem denara za vaše naprave, bolje se mi pospešujejo moja opravila. V djanji imam skušnjo, da Gospod mi tudi v sedanjem življenju daje stoterno tega, kar sam dam iz ljubezni do njega. Bil je naš izversten dobrotnik do starosti 86 lét, ko ga je Bog poklical v večno življenje veselit se ondi sadú svoje dobrotelnosti.

Akoravno truden in dognán, bi ne jenjal rad vam govoriti in priporočevati svoje mladenče, ki jih bom ravnokar zapustil; vender moram narediti piko in odložiti pero.

*) To je kakor nalašč prelép spodbudek tudi v prid naših ubožnih šolskih mladenčev „za dijaško miso,“ kterih mnogi mnogi bi ne mogli študirati, ako bi ne bili podpirani od dobrotnikov in dobrotnic. Vr.

*) Ljubljanski mnogi postopači in šnopsarji naj se od Amerikancev učijo delavnosti. Vr.

Z Bogom, dragi moji dobrotniki, Salezijanski sodelavci in sodelavke, Bog vas obvari! Mnogih zmed vas nisem mogel osebno spoznati v tem življenju, pa nič ne dé: v drugem življenju se bomo spoznali vsi, in vekomaj se bomo veselili skupaj dobrega, kar smo z milostjo Božjo storili na tem svetu, posebno v korist ubožne mladine.

Ako me po moji smerti Božje usmiljenje, vsled zasluženja Jezusa Kristusa, in po zavetji Marije Pomočnice najde vrednega, da bom sprejet v Paradiž, bom za vas vedno prosil, prosil za vaše družine, prosil za vam drage, da svoj dan pridejo vsi vekomaj hvalit Veličanskega Stvarnika in napijati se njegovega nebeškega veselja, prepevati njegovo brezkončno usmiljenje. Amen.

Vedno ves vdan služabnik,
duhoven Jan. Bosko.

Op. Te verstice je po naročilu toliko objokovanega Don-Boskot-a Salezijanskim sodelavcem in sodelavkam 23. aprila razposlal njegov naslednik duhoven gosp. Mihael Rua. Pravi, da to je testament njegove hvaležnosti, in s tem združuje tudi svoje serčno spoštovanje ter zagotavlja, da on, njegovi sobratje in vsi sirotki vsak dan goreče molijo za blagoslov Božji vsim dobrotnikom in njihovim družinam.

Sveti Alojzij.

Povzdigni pesem glase svoje,
Aloziju doni naj čast;
Naj slava vedno se mu poje,
Ki je dosegel neba slast!

Alozij, v čistem on telesu,
Bil angeljem je že enak;
V svetosti živel je slovesu —
A bil ponižen je, krotak.

Zapustil svetno je veselje,
Bogastvo bilo ni mu mar;
Edine njega le so želje —
Doseči kdaj nebeški žar.

Posestvo bratu je odstopil,
Živi da ložje za Bogá;
Se v misli svete bil je vtopil,
Popolno ločen od svetá.

Do bližnjega ljubezen žéne
Alozija v duhovski stan,
Da duše bi iskal zgubljené,
Jih branil greha, dušnih ran.

Drugače se zgodí s svetnikom —
Bolezen pošlje Bog na svét.
Aloziji streže zdaj bolnikom,
Ko mašnikom še ni prištét.

Betežnim streže ves ponižen,
Pomaga jim iz stisk, nadlog;
Za njih zveličanje je brižen —
Pred vsem mu mar je večnost, Bog.

Bolnikom skerbno, mило streže,
Za njih je blagor ves pregrét;
A tudi on zbolí, se vleže —
Zapustil svét je mladolét.

Zdaj v svitu rajskem tam si srečen,
Aloziji sveti, vekomaj;
V obleko belo preoblečen
Boš večno vžival sladki raj!

Povzdigni pesem glase svoje,
Aloziju doni naj čast;
Naj vedno slava se mu poje,
Ki je dosegel neba slast!

Ivan Zarnik.

Kdo bode zmagal?

(Konec.)

Zatoraj, pokonci vi slugi!
Postavimo tempelj si drugi:

Napuh!	Tatinstvo!
Gladuh!	Tuhinstvo!
Nečistost!	Hinavstvo!
Zavistost!	Zdajavstvo!
In žertje!	A laž
Razpertje!	vsih baž!
In jad!	Legunstvo!
Odpad!	Vohunstvo!
Lenoba!	Oskrunstvo!
Gnjusoba!	Komunstvo!

Podajte vsi zložno si róke,
Pričnimo na Cerkev naskoke. —

In boj se pričnè,
Boj zlosti strašne,
Bučí vihar,
Plamti požar,
Razdražene strasti,
Pekleneke pošasti

Razljutene, divje ženó se na boj
In vedno številniši raste njih broj,
Vertí vedno silniši pekla se stroj
Strašan je ta roj! —

Kitajska preliva v potocih se kri,
Tonkin ne zastaja, kristjane mori. —

Germanija lastne otroke
Muči, in ne vpraša za vzroke;

Zvestoba v Severji po ječah medli. —
In v Galiji?

Italiji?

Gnjusoba, preganjanje, plén se verši.
Zeleni otok!

„Last božjih otrok,“

Ah v tebi nahaja britkost se in jok!
Ponosno dviguje glavó levjatan,

Da prišel je dan —

Ne dan, — mrak temán!

„Zdaj bodem presejal pšenico,
Sterl skalo — vzél Cerkvi pravico,
Na prestol djál laž za resnico!“

Al res?

II.

Na križni les
Solznih očes

Tam skala — Leon, glej, opert je;
On gleda hudobno razdertje,
On gleda pekleni ta plés,
On prosi pomoč iz nebés.
Pogled proséc se dušni mu oberne,
V višave tje k prestolu Jagnjeta;
Se veličanstvo večno mu odgerne
Bliščobno stanje večnega Bogá.

Tam vidi rožnovenčano Kraljico,
 Duhov presvitlih bolj kot solčnih žar,
 Tam čuje sladko angeljsko slavico,
 Deviško pesem — neprecenjen dar;
 Ugleda vsih stoletij, vsih stanov junake,
 Ki šli za vero so veselo v smert;
 Najslavnejše cerkvene vse pervake,
 Ki ljuto jih preganjal kdaj je čert;
 In zdaj — so v večni radosti in slavi,
 Prekrasni venec nosi vsak na glavi.

In duša Leona
 Do Božjega trona
 Zaupno se bliža,
 Globoko poniža:
 Prosim milo,
 O Gospod!
 Gledaj silo
 Kvara, škod. —
 Cerkev Tvoja
 Kervavi,
 Reši, boja
 Jo otmí.

Dal zanjo si drago življenje,
 Jo v kervi presveti opral;
 Edini ti dal boš rešenje.
 Sovragu ne bodeš je dal!

Otmí nas, Gospod:
 Protí pogin,
 Pomoč ji od tod
 Daj, Božji Sin!

Pristopi zdaj k solnčnemu tronu
 Marija Kraljica devic;
 Najlepša krasota v Sijonu,
 Ž njo tisuče svetih družic
 Tam sklene roké prelepó si,
 Poklekne, prikloni glavó,
 In Sina priserčno poprosi
 Za Cerkev, Leona takó:

O Sin! moj Bog,	Obkoljen,
Ti moje vse!	Še od vladarjev
Na zemlje krog	Zapuščen.
Zri milo se.	Čuj vriš in škrip
Namestnik Tvoj,	Peklenskih vrat;
Ljubljenec moj,	Navál vsak hip
Je od viharjev	Je bolj gorat!

Pomiri zdraženo morjé,
 Odverni Cerkvi skor gorjé!
 In vse nebeštvo
 Dvigne glas:
 Otmí človeštvo,
 Usliši nas!

III.

Zasije nadsolnčna svitloba,
 Od Jagnjeta rajska miloba
 Na zemlji Leona obdá,
 Pred križem priserčno ki moli,
 Divjá ko moč zlobna okoli,
 Da Cerkev nevesto končá.

In v serca čuje
 Sladki glas:
 „Sirot ne bom
 Zapustil vas;
 Jaz prosil sem záte,
 Da tvoje vere škit
 Ostane vekovit, —
 Poterdi v nji brate!

In tebi modrost bom podelil,
 Svitló kakor „luč iz neba;“
 Ti rane boš Cerkvi zacelil,

Zmagvalka iz boja bo šla;
 Naj škripljejo satanska vrata,
 Divjá naj vihar in požár;
 Jaz z njo bodem zmir, moč prevrata
 Ne zmaga je nikdar, nikdár!

Naj suka jeklo
 Velikan, —
 Naj uka peklo:
 Zmage dan:

A zmaga poslednjič bo tvoja,
 Ker Cerkev nevesta je moja.“
 Ves oblažen,
 Potolažen
 Ustane Leon,
 Zasede tron,
 Odbija navale —
 Velike in male,

Modrosti njegoví se čudi ves svét
 Sovrage navdaja pa groza, trepét.
 In križ se častitljivo sveti,
 Začenja izginjati mrak,
 Res, čuje se dalje grometi,
 A s tem se očistil bo zrak. —
 Napadi vodene so strele,
 Se v Cerkev, to Skalo dervé,
 Zverjadi pa bodo imele
 Butanja kervave glavé!

Kedo bo zmagal?
 On, ki je „svet premagal,“
 Sam Božji Učitelj
 Cerkven Vstanovitelj
 Bo Cerkvi Rešitelj.

Glej znamenje! zemlje rodovi
 Napadano Skalo slavé,
 Ne samo nje zvesti sinovi:
 Neverci ji slavo glasé
 Z bogatimi kinči — darovi
 Darujejo gorško serce;
 Vse vneto za Cerkev, Leona
 Se zbira krog slavnega trona.
 Bodimo Slovani vsi zvesti
 Očetu Leonu vsigdar,
 In materi Cerkvi nevesti, —
 Je rajski Zveličarjev dar;
 Le ona zavetje je mira,
 Le ona nebó nam odpira!

Radoslav.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec rožnik (junij).

a) Glavni namen:

Spreobrnjenje Angleškega.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Nemška namreč ne le, da je sama v 16. stoletji gerdo većinoma zapustila vero sv. Bonifacija, temveč po njenem zgledu stopi tudi Tomaž Kromvel pred angleškega kralja Henrika VIII in mu prigovarja gotovo z nesrečnimi nasledki, da naj po zgledu nemških knezov angleško cerkev od Rima odterga, in da naj sam sebi prilasti naj višjo cerkveno oblast. In slab, nesrečen je imel vspéh ter deluje še vedno v svojih posledicah. Kako dolgo še?

Dolžni so tedaj nemški katoličanje ne le hvaležni biti, ampak tudi pohujšanje popraviti in toraj tudi moliti za vrnitev vse Angleške k edino vzveličavni Cerkvi.

Z nami bodo molile velike trume svetnikov, ki jih je dajala Angleška, otok svetnikov, sv. Cerkvi, dokler ta zemlja ni odpadla, posebno oni, ki so darovali za Kristusa svojo kri. 5. junija posebno bomo združevali svoje molitve z onimi apostelji Bonifacija; 10. junija z onimi Marjete, svete kraljice šotlandske, iz rodú angleških kraljev; 12. junija s prošnjami sv. Eskila, ki je v 12. stoletji s svojim rojakom Sigfridom zapustil Angleško, da bi pridobil Švedsko za kerščanstvo; 17. junija s sv. Adolfom, ki je po zgledu mnogih svojih rojakov veliko delal za čast Božjo na tujem; 22. junija z blaženim škofom in mučenikom Janezom Fišerjem; 23. junija s sv. kraljico, devico in opatinjo Edeltrudo, ki je v zakonu ostala devica.

A tudi oni mnogoštevilni duhovni, redovniki in neduhovni, ki so pred 300 leti in potem ob času zadnjega, kervavega preganjanja katoličanov na Angleškem kot mučeniki slavno umerli, katerih češčenje je Leon XIII slovesno poterdil, bodo z nami prosili, da nam bode to, kar si s svojimi močmi ne moremo pridobiti, Bog dal po njih priprošnji.

Koliko moč ima pač v svojem duhu ljudstvo, ki je dalo toliko in tako velikih svetnikov! Imenovali smo le nekatere, ki so v tem mescu umerli, pa tudi od teh le nekatere. Kako še le bi morali Angleško čislati, ko bi imeli vse njene svetnike v duhu pred seboj? Toliko bolj moramo moliti, da se verne Cerkvi vse to, nekdanj tako rodovitno polje v blagoslov in rodovitnost v Jezusu Kristusu.

Ko bo Angleška spreobrnjena, tedaj bo iz nje vstal marsikak nov Bonifacij in Vilibald, ki bo zapustil domovino, ter nesel komaj dobljeno luč sv. vere po širni zemlji. Širil bo pravo vero ne le samo na Nemškem, ki si more samo pomagati, ampak po daljnih delih sveta, po Afriki in Ameriki, Aziji in Avstraliji. Pri tem pomagal mu bode pa še prav posebno angleški vpljiv, ki se povsod širi.

Ajdovska rimska vsesvetovna oblast ni bila le podoba sedanje duhovne, kerščanske, rimske oblasti, ki ima v papežu svojo vidno glavo, temuč Bog jo je hotel, da je olajševala hitreje razširjanje kerščanstva. Velemoč spreobrnjene Angleške bo v to sverbo še bolj služila.

In ali nimamo tudi popolnoma prav, da v tem oziru prav z zaupanjem molimo? Že veliko časa je odkar se je veljava katoliške Cerkve v Angleški zopet pomnožila, posebno v višjih in naj višjih krogih; začeli so se že Rimu bližati, posebno zaradi irskih zadév; papeža je angleška kraljica o njegovi petdesetletnici mašništva zelo počastila, še več, sama bi ga bila obiskala v Rimu, ko bi je ne bil oviral cerkvi sovražen vpljiv. Katoliške vere na Angleškem ne ovirajo nikake postave več, in po mnogih naselbinah in posebno med vojaštvom se bolj goji kakor v marsikteri katoliški deželi. Prav mnogo spreobrnjenj posameznih oseb, kakor tudi celih družin se godi dan na dan, manj oviranih od države kot večkrat pri nas, v naši bližini. Pri vsem je le še treba, da se vsa Anglija, kot dežela, ljudstvo in država zopet pridobi sv. Cerkvi.

Kar so nekdanj angleški aposteljni, Avguštin in njegovi 40teri tovarši doveršili, to naj sedaj po vesoljnem svetu molitveni aposteljni pomagajo obnoviti, spreobrnjenje Angleške.

b) Posebni nameni:

7. *S. Robert.* Več redovniških občin. Nekaj samostanskih predstojništev. Duhovnijam in šolam za dobre dušne pastirje in učitelje. 2 odvetnika.

8. *Serca Jezusovega praznik.* Razširjanje Serca Jezusovega pobožnosti. Čitatelji in razširjalci „Zg. Danice.“ Mnogim novo serce.

9. *S. Primož.* Odvernjenje ali odstranjenje sovraštev. Več vzgojevališč. Nekaj vradnikov.

10. *Serca Jezusovega nedelja. S. Marjeta.* Cesar avstrijski. Tirolska. Mnogim razsvetljeno navdušenje in previdnost.

11. *S. Barnaba.* Odstranjenje slabih spisov izmed mnogih družin. Važne stavbinske zadeve. Več zdravnikov.

12. *S. Eskil.* „Severni misijoni.“ Več rokodelskih učencev. Mrtvučna ženska.

13. *S. Anton Padovanski.* Frančiškanski red. Večja ljubezen do poslušanja Božje besede. Odvernjenje mešanih zakonov. Vstanovljenje nekega samostana.

14. *S. Blaž.* „Duhovni in obhajanci.“ Oproščenje neugodne službe mnogim. Nekaj tergovcev.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Za neko težavno zadevo, da bi se dobro izšla.

Zahvale.

Hvaljen bodi Jezus in Marija! Meseca svečana t. l., sem bil v toliki stiski in nadlogah, da sem mislil, da nikakor ni več rešenja. Šel sem bil na delo precej daleč od doma zaslužiti poštenega preživka sebi in svojim; ali ko pridem in delo začnem, loti se me huda bolezen pljučnica in sem grozno bolan ležal pri ptujih ljudéh. Ko sem bil narhuje bolan, dobim od svoje male družine pismo: „Precej domú, žena je za smert bolna!“ Jest sam iz postelje nisem mogel, in protilo nam je pomanjkanje. Uboga žena ni imela druge pomoči razun 14letne hčerke. Cele tedne ste bile same; — v naj hujsi bolezní sem pri prijatlih duhovnih izprosil pomoči za nji; drugači bi bile vsega hudega morale umreti. To je meni delalo bridko žalost, ker vedil sem v kakih okoliščinah je moja bolna žena, in jest zopet na tujem pri neznanih ljudéh.

V tolikih stiskah kličem Marijo na pomoč, sv. Antona Padovanskega in sv. Jožefa. Sv. Jožefu se s terdnim zaupanjem priporočam kot redniku Jezusa in Marije, naj prosí Jezusa in Marijo meni za pomoč, ker tudi on je mógel zaslužiti, da je Nju preživil, naj mi prosí za ljubo zdravje, da bom tudi jest še en čas ubogi družini mogel biti varh in jo mogel za Boga odgojiti. Še pred pustom in celi post smo bili tako ločeni v silnih stiskah in skerbéh — v hudi bolezní, in smo po milosti Božji toliko dosegli, da se je meni zdravje zboljšalo, ter sem zamogel domu k svojim priti.

Doma sem najdel bolj zdravo ženo; tudi v telesnih potrebah, za življenje smo pomoč dobili, ter velikonočne praznike obhajamo skupaj, bolj zdravi, in upam, da kmalo okrevalo.

Tako smo vsih silnih stisk rešeni po prošnji Matere Marije in svetnikov. To pa ne samo zdaj, ampak vse moje življenje mi je bila Marija moja bramba in pomoč. Tisačkrat me je rešila dušnih in telesnih nevarnosti; torej prosim vse, v stiskah in britkostih zdihajoče, s trdnim zaupanjem kličite na pomoč usmiljeno Mater Marijo, sv. Antona, sv. Jožefa: gotovo bodete iz stisk rešeni. Iz dna srca torej sklenem: Bodi zahvaljeno usmiljenje Božje! Češčena bodi usmiljena Mati Marija, sv. Jožef, sv. Anton, za velike milosti, katere smo prejeli!

J. P—k.

Bila sem zlo bolana in sem obljubila moliti 9dnevno k Marijinemu sercu s tem pristavkom, da bi še ljubo zdravje sprosila zavolj otrok, in da bodem v „Danici“ razglasila zahvalo Mariji, ako bom uslišana. Res sem na 9dnevno molitev in Marijino prošnjo ozdravela. Bodi torej vedno in z vso gorečnostjo češčeno Marijino Serce!

Z Gorenjskega.

Mica S.

Bolehal sem celo zimo. Zmeraj nevarnejša je postajala bolezen. Zatekel sem se k ljubi Materi Božji. Opravil sem nji v čast devetdnevno in jo serčno prosil, da mi sprosi zdravje, če je Božja volja. Zdaj sem znatno okreval. Tebi, o Gospa majnikova, bodi hvala, da se mi je povernilo zdravje — brez tvoje prošnje se ni zgodilo. Verniki! častite, hvalite, prosite — Marijo!

J. M, kaplan.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. K 25letnici so premilgsp. knezoškofu dr. Jakoba Misiju v torek ob 10ih čestitali prečast. stoljni kapitelj in druga ljubljanska duhovščina. — *Ad plurimos annos!*

Iz Ljubljane. Zastava bratovščine Naše ljube Gospé presv. Serca Jezusovega se je 30. t. m. v tukajšni stolnici blagoslovila. Blagoslovil jo je ob 3/45 zjutraj preč. gosp. kanonik in župnik Miroslav Križnar o navzočnosti č. gg. stoljnih kaplanov in obilno zbranega ljudstva. Ob 5 uri je imel društveni tajnik, čast. gosp. M. Kolar kaj primeren govor, v katerem je kazal Marijo kot zmagovalko z zastavo v roki in razlagal pomen te zastave. Več prih.

Kerščanski Detoljub. Tega silo koristnega g. Ant. Keržičevega dela je izšla II. knjižica. To pot ima zopet zelo zelo koristno prilogo, s ktere pomočjo se zamore vsak dan veliko koristiti dušam v vicah; imenuje se: „Mala zakladnica“, namreč opravilic in molitvic, s katerimi so prempogi odpustki sklenjeni. Vtakne se knjižka lahko v molitvenik in rabi se v cerkvi in kjer si bodi. Detoljubstvo se vedno razširja in obeta prav dobrega sadu za oblaženje človeštva.

Znani br. Caharija, Trapist, je bil čez 10 lét zopet te dni v Ljubljani. Bil je nekda v Marija-Zvezdi v Bosni, kakor je znano.

Pred nekaj časom je spremil več misijonskega osebstva iz Evrope v daljno Kafersko deželo. Od tam je mesca aprila letos spremil 1 dijakona v Rim, kjer je po dobljenih dispensih bil mašnik posvečen; peljal je v Rim tudi 1 kaferskega mladenča, da se bo v Propagandi izobrazil za kaferskega misijonarja.

V Marien-Hilu in njegovih 6 podružnicah je že 160 menihov Trapistov. Tudi Sestre redovnice presv. Kervi imajo že 7 podružnic. V vsem je kacih 600 spre-

obernjencev kaferskih in br. Caharija jih hvali, da lepo živé. O drugi priliki še kaj.

Iz Selške doline. (Misijon.) 161 let že ni bilo misijona v Železnikih. Zato je skerbni in za vse dobro vneti dušni pastir č. g. Jakob Mrak že delj časa nameraval prirediti sebi izročnim ovčicam to dobroto. Letos, 16—24. velikega travna, spolnila se mu je ta goreča želja. Čč. lazaristi, P. Nežmah, P. Heidrich in P. Pogorelec so slovesno sprejeti 16. t. m. pričeli svoje blagonosno delovanje. Reci kdo kar mu drago, a priznati mora, da je sv. misijon nekaj izvenredno čudovitega. Kot se terda ledena skorja tali pod žarki vročega zlatega solnca, tako se mečé duše, tako se tajajo srca, ko jih obsije žarek milosti Božje, milosti sv. misijona. Kar trumoma so suli ljudje iz cele Selške doline proti Železnikom. Vneti sosednji gg. duhovni so tudi v obilnem številu prihitali spovedovat. Po 8—11 jih je spovedovalo neutrudljivo. Zato jih je pa tudi pristopilo k mizi Gospodovi veliko število; nad 3100 se jih je naštel. Veršilo se je vse v lepem redu, niti najmanjše nerodnosti ni bilo: čast gosp. župniku, ki je vse tako dobro vravnal! Hvaležnost vseh vdeležencev sv. misijona mu bodi v zadostilo za vse, kar je že moral britkega prestatiti in za trud, ki ga je sedaj imel. Omenjam le še krasno izdelani misijonski križ — delo g. Jož. Grošlja, — podobarja v Selcih. Marsikaj njegovih kipov mu je že javni glas pohvalil, ni zadaj med njimi omenjeno razpelo. In privsi tako natančni izpeljavi je vender cena jako nizka. — Misijonarji so odšli; navadno življenje se je zopet pričelo v Železnikih; Bog daj da bi se ohranil v življenji višji in blagi duh, ki ga je ljudstvu vdihal sv. misijon: in da bi misijonski križ — priča trdnih sklepov — ne postal kedaj priča prelomljenih obljub! Deus benedicat!

V spomin cesarjeve 40letnice namérjajo v Žiréh zidati novo farno cerkev sv. Martina škofa. Dogovorili so se o tem farni vrad, srenjski odbor in drugi veljavni možje ter se bojo v ta namen obrnili do višjih vradov. Cerkev je prav potrebna. Bog daj srečo!

Sv. Očetu posebno veselje je napravil braziljanski cesar, ki je v svoji državi odpravil in prepovedal sužnjost. Pravijo v pismu do braziljenskih, da jih nobeno darilo za zlato mašo ni tako razveselilo, kakor ta dogodba.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: S Prežganja 8 gld. — S Preske 13 gld. 20 kr. — Z Grada 16 gld. — Iz Smednika 18 gld. — Iz Soteske 11 gld. 15 kr. — Iz Škofje Loke 50 gld. 60 kr. — Iz Fužin 7 gld. — Iz Mirne peči 28 gld. 40 kr. — Iz Drage 7 gld. 50 kr. — Z Rake 33 gld. — S Šent-Lamberta 15 gld. — Iz Vodice 31 gld. — Iz Kamnika po čč. oo. Franciškanih 41 gld. 58 kr. — Č. br. Valentin Rape 40 kr. — Iz Horjula 32 gld. — Iz Spodnjega Loga 12 gld. 10 kr. — S Sorice 27 gld. 40 kr. — S Trebelnega 28 gld.

Za dijaško mizo: Iz Preserja 2 gld. — Č. g. župnik P. Vartol 6 gld.

Za sv. Očeta: M. P. s Kerke 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Radolice po Barbi Lukan 7 gld. — Čast. gosp. Tomaž Potočnik, duh. pomočnik v Dobu, 25 gld. — Čast. gosp. Simon Zupan, nunski katehet v Škofji Loki, 25 gld.

Za razširjanje sv. vere: Č. g. Simon Zupan, nunski katehet v Škofji Loki, 10 gld.

Za pogorelce na Vinici: Iz Preserja 1 gld.

Za pogorelce v Ratečah: Iz Preserja 1 gld.

Za Danski misijon: Iz Preserja 1 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Iz Preserja 1 gld.